

Сергій Стасевський

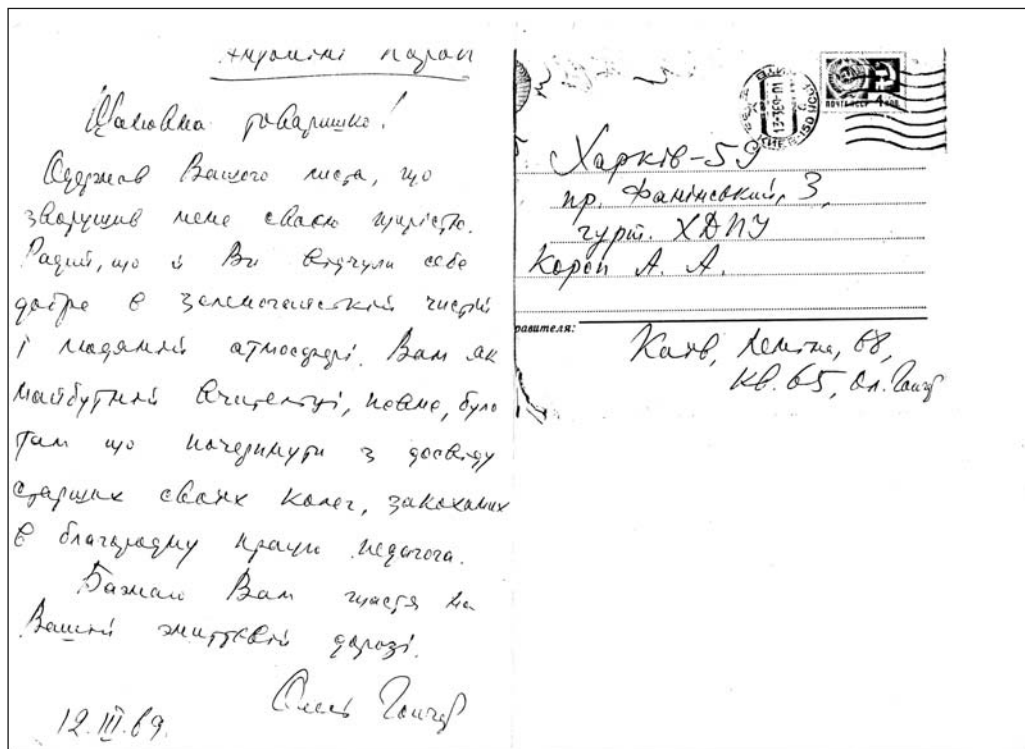
БАТЬКІВСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Шанувальники неповторного Майстра українського слова Олесь Гончар дістали прекрасний подарунок – щойно видане листування письменника. Упорядкував це видання (збір матеріалу, систематизація його, вступна стаття та інше) доктор філологічних наук, професор Микола Іванович Степаненко.

Епістолярій письменника – це не побутове листування, це своєрідне відображення його творчої лабораторії, де є все: авторський пошук проблеми, обрання жанру (часто неповторного), створення індивідуального мовного світу, вироблення авторського кредо, його мотивація і багато-багато чого іншого, що робить письменника Майстром.

Вагому роль відіграють і приватні листи, часто вони визначають подальшу долю людини. Саме так трапилося зі студенткою філологічного факультету Харківського державного педагогічного інституту

імені Г. С. Сковороди Антоніною Короп. На старших курсах вона проходила першу педагогічну практику в селищі з поетичною назвою Зелений Гай, що поблизу Харкова. Своїми враженнями поділилася з улюбленим письменником, а невдовзі отримала побатьківськи теплу відповідь. Олесь Терентійович порадив майбутній учительці познайомитися з досвідом старших колег, закоханих у благородну працю педагога. А вже скоро Антоніна (тоді вже Антоніна Антонівна) увійшла в одну з харківських шкіл як учителька української мови та літератури. У школі працювала двадцять п'ять років (із них п'ятнадцять – завучем). На громадських засадах очолювала раду молодих учителів Харкова. Як досвідчений педагог-практик 1994 року була запрошена на рідний факультет Харківського педагогічного університету, де працює й понині. Її лекції та

практичні заняття з методики викладання української мови відзначаються не тільки вагомих теоретичним підґрунтям, а й доповнюються безцінними практичними порадами-рекомендаціями із власного практичного досвіду. Упродовж усього часу Антоніна Антонівна керує на факультеті всіма педпрактиками в школі. Часто-густо не соромиться стати до вчительського столу, щоб ознайомити практикантів із різноманітними формами проведення уроків, переконати, що робота педагога – це творчість. Педа-

гогічна діяльність Антоніни Антонівни не обмежується лише школою. Під час відпустки вона разом зі студентами впродовж сорока трьох років працювала в закладах літнього відпочинку дітей. Її скромна праця на освітянській ниві пошанована медаллю «Ветеран праці», знаком Міністерства освіти «Відмінник народної освіти».

Ось так невеличкий за змістом, але щирий лист Великої Людини визначив життєвий шлях майбутнього педагога.